

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 210 - 25 Kuruş

21 - Mayıs - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

GERİ ÇEKİLİN
İTFAİYE GELDİ

ONU DIŞARI
ÇIKARACAĞIM.

ÇABUK HALKA
TEHLİKE KALMADIĞI
NI HABER VERİN..
YARIM SAAT SONRA
PROGRAMA DEVAM
EDİLECEK. YANGIN
SÖNDÜ. LEON.. NE
REDESİN?

DIŞARIDA..
YARALI MI?
HASTAHANEYE
GÖTÜRMEK
LAZIM MI?

YARALI DEĞİL
AMA FENA
OLMAZ.. BİR
TAKSİ ÇAĞI-
RIN..

ŞİMDİ..

TAMİ
BU SIRADA KIZ
GÖZLERİNİ ARALADI.

HASTAHANEYİ İSTEMENİ.
EVİME GÖTÜRÜN. VAGNER
MEYDANI 6
NUMARA
PEKİ
CANIM..

LEON!!
LEON..!

BÜTÜN KABA-
HAT SENDE.. YAPTIĞINI
BEĞENDİN Mİ? GİT OTELE
BENİ BEKLE

EYET..
BÜTÜN BUNLAR
HEP BENİM YÜ-
ZÜMDEN OLDU

YİRMİ DAKİKA SON-
RA SAHTE MAR-
TİNİN PANSİYONUNDA..

İŞTE OLDU. BÖYLE DAHA
İYİ DEĞİL Mİ?

EYET.. TEŞEKKÜR
EDERİM..

BU SIRADA
KAPI AÇILDI VE İÇERİ
BİR ÇOCUK GİRDİ.

ANNECİĞİM..
NE YAPTIĞI
SANA?

PİPİ!

210/1

ÇOCUK SUZANIN BOYNUNA ATILDI
YÜZÜNÜ, SÖZÜNÜ ÖPTÜ.

ANNECİSİM
NE OLDU?
NEREN ACI
YOR?

BİR YERİM ACIMINDIR
YAVRUM.. ÇOK ŞÜKÜR
UCUZ ATLATTIM. BANA
BİR ÖPÜCÜK VER..

ARTIK HÂLÂ SUZAN
OLDUĞUNU İNKÂR
EDEMEZZSİN YA..?

MİRKA!

26/2

SUZAN LEONUN
SÖZLERİNİ BOĞMAK İÇİN ÂDETA HAYKIRDI.

MİRKA ÇOCUĞUN BANYO SAATİ
GELDİ. KİŞİ HAVAGAZINI KAPA.
SONRA SU ÇOK ISINIR.

EYET HANIM.
CİĞİM.. ŞİMDİ

ANNECİSİM..
NDOLUR.. BİRAZ
DAHA KALAYIM..

TEMİZ OL DA ON.
DAN SONRA YAV-
RUM..

ÇOCUK GİTTİ.
LEON SUZANIN YATAĞININ
KENARINA OTURDU.

EYET.. BEN SUZAN'IM..
SENİN BUNU ANLAMA.
YİŞİN NE GARİP..

ANLADIM..
SENİ SERGİ DIŞINDA
DA TAKİP ETTİM. VE....

210/2

ARKASI
VAR

S id'e yan gözle baktım ve, "İnşallah fazla ateşli davranmaz!" diye düşündüm. Onunla sinemaya gomeğe niçin razı olduğumu bilemiyordum. Alelade bir gençti. Kapının önünde Allah rahatlık versin derken de beni öpmeye kalkacağı muhakkaktı. Bütün erkekler öyledir. Ama Sid'in öpüşünden zevk alacağını hiç zannetmiyordum.

Sid beni şaşırttı. Kapının önüne geldiğimiz zaman bir an durduk. Onun beni öpmesini bekliyerek hiç kimildamiyordum. Ama Sid beni öpmeyi. Ansızın parmaklariyle kolunu kavradı ve,

— "Hiç kimildama," diye fısıldadı.

Afallamıştım. "Neden?" diye sordum.

Sid gene aynı tuhaf, yarı boğuk fısıltıyla, "Kimildama," dedi. "Zira şu duruşunla mehtap saçlarını gümüşe boyuyor. Kimildama, zira nizedir, zaten." Sonra sarılıp beni bozulacakmış gibi bir his var. Kimildama, sevgilim, zira kimildarsan hulyalarım kırılıp parça parça düşecek.

Sesi değişmiş, şivesine bile âdeta bir ecnebi edası gelmişti. Bu sesi bir yerden tanıyor gibiydim, ama bulup çıkaramadım. Derin derin gözlerimin içine bakıyordu. Nihayet parmaklariyle yüzümü okşadı ve,

— "Allah rahatlık versin, bir tanem, önümüzdeki hafta, aynı saatte, aynı yerde seni bekliyorum," diye fısıldıyarak gitti.

Annem mutfakta kahve pişiriyordu.

— "Nasıl eğlendin mi?" diye sordu.

— "Sid öyle romantik bir çocuk ki!" diye cevap verdim. "Halbuki

hiç ummazsın, değil mi?"

Ertesi haftaki randevumuzu iple çektim. Gene sinemaya gittik. Ben Sid romantikleşsin diye bekliyordum. Ama ümidim boşa çıktı. Kapının önünde Sid başını arkaya attı ve haşın bir sesle,

— "Beni kapana kısırdığını zan-

Değişen Adam!

Nokleden : Nihal Yeğinobalı

nediyorum, değil mi?" diye söylendi. "Siz bütün kadınlar öylesinizdir, zaten." Sonra sarılıp beni ağzından öptü... Döver gibi.

Allah Allah! Bu ne biçim çocuktuk? Üçüncü randevumuzu sabırsızlıkla beklediğimden emin olabilirsiniz. Acaba bu sefer nasıl bir kisveye bürünecek diye merak ediyordum. Merakım boşa çıkmadı. Sinema dönüşü eve gelene kadar Sid mütemadiyen müstehzi ve felsefi lâflar etti.

— "Kadınlar erkeklere birer ilâh nazariyle bakarlar. Onlara pe-restiş ederler, ama daima bir şeyler isterler!" kabilinden, söylediklerinin çoğunu anıyamıyordum. Zaten kendisi de anlamıyor gibiydi.

Dördüncü seferinde sinemadan eve dönünceye kadar aşk şarkıları

mırıldandı. Hattâ ben içeri girdikten sonra pencerenin altında bir de serenat okudu. Neyse ki üst kattaki komşu pencereden bir tas su döktü de Sid susup gitti.

Beşinci buluşmamızı, Bermutat sinemaya gittik. Dönüşte Sid kısa, tek heceli kelimelerle konuşuyordu. Elleri cebindeydi ve saçları alına dökülmüştü. Kapının önünde beni omuzumdan kavrayıp kendine çekti. Eh, biraz naz yapayım dedim. Bir iki çırpındım. Aman efendim, suratıma şrakkadak bir tokat indirmez mi? Bir de öbür yanağıma. Sonra saçlarını dibinden koparıp başını arkaya eğdi ve beni hırsıyla, huşunetle öptü.

Kollarından kurtulup içeri girdiğim zaman annem gene mutfaktaydı. Olup biteni anlattım ve,

— "Bir daha onunla buluşmayacağım," dedim. "Kendisi ne zannediyor?" Sonra hafifçe içimi çektim. "Ama birlikte çok güzel filmler seyrettik doğrusu. Tam beş güzel aşk filmi. Birincisi Charles Boyer'in bir filmiydi. İkincisi John Garfield'in, üçüncüsü de George Sanders'indi. Geçen hafta da Frank Sinatra'nın nefis bir filmi seyrettik.

Annem, "Bu gece gördüğünüz kimindi?" diye sordu.

— "Clark Gable'nin," diye cevap verdim.

Senelerden beri gazetenin yazı işleri kadrosuna dahil bulunuyordum. Ama Mahmut'tan, mu-sahhih olarak dahi kimse istifade etmezdi.

Salonun bir köşesinde pencerelerden uzak, karanlık köşesinde, ufak bir masası vardı. Saat akşamın altısına yaklaşırken ağır adımlarıyla idarehanenin merdivenlerini çıkar ve yarı duyulur merhabalarla, kendisinden evvel gelmiş olanları selâmlamaktan sonra aynı aheste-likle masasına doğru giderdi. Birinci paketiyle üstünün kâğıtları yolunmuş bir kibrit kutusu tablanın yanına konur ve Mahmut is-kemlesine çökerdi.

Ondan başka muhahhihler bulunduğuna için provalar pek Mah-mud'un masasına bırakılmaz; ancak işler çok karışık olduğu zaman, e-hemmiyeti olmayan birkaç sütun yazı, tashih etsin diye önüne ko-nurdu.

Gazetenin eski sahibi zamanın-da Mahmud'un gidişatına müdahale eden olmadı. Seneler boyunca hiçbir iş yapmaksızın idarehaneye gidip geldi ve pek az bir yekûn tutan aylığı her ayın son günü kendisine verildi. Fakat adam ölüp de yerine oğlu geçtiği zaman işler değişti.

Yeni patron gençti, dinamikti ve gazetenin havasında külli de-ğişiklikler yapmak istiyordu.

Yeni bir yazı işleri müdürü iş başına getirdiği ve gerek tahrir, gerekse muhabir kadrosundan bir çok adam çıkartılarak yerlerine başkaları alındı.

Saat altıda masası başına otu-rup, sabaha doğru gazete basılma-ğa başlanana kadar sigara sigara üstüne içen ve dalgın bir şe-kilde karşısındaki duvarı seyret-mekten başka bir şey yapmayan Mahmut da bu değişikliklerin far-kıdaydı. Ama onun rüyada gezer gibi halinde hiçbir değişiklik vuku-

Son Röportajı!

Yazan: Sayhan Bilbaşar

bulmadı. Ta ki ay sonunda, para-sını almak üzere masasının önüne gittiği idare müdürü, ona mutad aylığını verdikten ve fişi imzalat-tıktan sonra:

— "Artık hesabınız kesildi," di-yene kadar...

Mahmut ona bir şey demedi. Gözleri yine, çok uzaklarda bir yere bakıyormuş gibi ifadesiz, dö-nüp gitti.

Fakat ertesi gün idarehaneye erken geldi ve yazı işleri müdürü-nün karşısına çıktı.

— "Dün akşam" dedi. "bana hesa-bının kesildiğini söylediler. Yani bımın kesildiğini söyleyacak mı-

yım?"

Yazı işleri müdürü can sıkıntı-tısıyla masası başından ayrıldı ve yüzünü pencereye çevirerek:

— "Maalesef evet," diye cevap verdi. "Senden hiçbir şekilde isti-fade edilemiyor ve patron da işe yaramayan kimselere para verme-mek prensibinde... Benim elimden bir şey gelmez;er herhangi bir şekilde işe yarıyabileceğini aklım kesseydi seni çalıştırdım. Ama muhabir veya raportör olmak için girgin, atılgan olmak lazımdır."

Sonra Matmud'a dönerek ilâve etti:

— "Miskin ve hayali olmak bir işe yaramaz. Anlıyor musun? Hiç-bir yerde iş bulamazsın. Seni ka-bul etseler bile üç gün sonra atar-lar. Tutunmak ve para kazanmak için kendini göstermek, bomba gi-bi patlayan haberler getirmek, rö-portajlar yapmak lazımdır. Bunu unutma!"

Mahmut'un yapacağı bir şey, söylyeceği bir söz yoktu. Gerisin geriye dönüp odadan çıkacağı sı-rada müdür arkasından seslendi:

— "Hiçbir işe yaramadığın hal-de senelerden beri parayı veren bu gazeteye de minnet borcun var. Bunu hatırlından çıkarıp da ötede beride aleyhimizde nankörce lâflar söyleme!"

Mahmut bir şey söylemeden ka-pıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapı tek-rar kapandığı zaman yazı işleri müdürü elindeki sigarayı yere fırlattı ve hırçın hareketlerle üzerine basıp darmadağın etti.

Üç gün sonra, gazetenin makâ-ne-ye verilmesine iki saat kadar bir vakit kalmışken kendisine bir zarf getirdiler. Zarfın içinde birkaç sayfa yazı ve banyo edilmiş bir fotoğraf filmi vardı. Zarfı getiren muhabir:

— "Mahmut bu akşam üzeri ba-na telgraf etmiş ve, "Saat birde evime gel," demişti. Gittiğim za-man odasını çok kalabalık buldum, dedi." Polsilerin biri girip biri çı-kıyordu... Mahmut tabancayla in-tihar etmiş ve intiharının safaha-tını bir yandan kâğıt üzerine tes-bit ederken bir yandan da fotoğ-raflarını çekmiş. Bıraktı pusula-da yazının ve fotoğrafların gazete-mize ait olduğunu anlatmış."

Enteresan fotoğraflarıyla birlik-te verilen "Nasıl İntihar Ettim!" adlı röportaj, senenin en muvaffak gazete hamlesini teşkil etti!

ATES SİPAHİ

Yazarı: *Rebia Sakir*

Tarihî Roman: 34

— 10 —

— Ne yapacağız?...
— Bekle!...
Geldiler...
— Gelsinler!...
— Amma böyle durursak kaçırırız... Şimdi zavallı valdeyi boğuverirler...
İkinci gölge, kamburlaşarak mırıldandı:
— Sen hiç ses çıkarmadan beni takip edeceksin... Yalnız şöyle biraz heybetli ol... Palanı belinden dışarı fırlat... Hah, oldu... Haydi şimdi...

İki gölge birbiri ardınca, yola doğru yürüyünce, karşıdakiler duraklayıvermişlerdi.

Hızla üzerlerine gelen bu iki zorba, pek hayırlı bir şeye benzemiyorlardı...

İki gölgeden öndeki, sesinin tonunu heybetleştirerek bağırdı:

— Hey, arkadaş!... Nereye gidiyorsunuz böyle?...
—

— Size soruyorum... Bu vakit nereye gidiyorsunuz?...
— Sana ne?...
— Sana nesi var mı?... Biz burada bostan korkuluğumuyuz?.

Gölgeler, üç esrarengiz adama yaklaşıncaya durmuşlardı... Aralarında dört adamlık bir mesafe kalmıştı... Karanlık bulutlar büsbütün ağırlaşmış, hafif bir fırtına kokusu etrafı sarmıştı.

Toslaşır gibi birbirine baş kaldıran bu beş gölge birkaç saniyelik bir bakışmadan sonra şöyle bir sallandı ve iki gölgeden biri tekrar sordu:

— Biz bostan korkuluğumuyuz?... Sana nesi var mı?... Nereye gidiyorsunuz, diyorum...
— Bodur ve şişman yeniçeri tekrar sallandı:

— Lâfın doğrusunu mu istiyorsun yoldaş?... Biz saraylıyız!...
— Anlamadım?...
— Saraydanız, diyorum... Hünkârın bendesiyiz...
— Olabilir...
— Nasıl olabilir?...
— Biz de hünkârın bendesiyiz amma, buradan gelip geçen bütün Tanrı kullarını muayene etmeden bırakmayız...

Üç gölgenin üçü de göze çarpan bir sallanışla sallandılar. Şişman ve bodur yeniçeri kabardı:

— Ne muayenesi?... Dağ başındamıyız?... Biz hünkâra hizmet edegelmişiz...

Evel Allah...
— Evel Allah, mevel Allah filân istemez... Söyleyin bakayım, bu çuvalın içinde ne var?...
— Sana ne?...
— Çuvalın içinde de var?...
— İşine git yoldaş... Hünkâr boynunu Kara Aliye verir...
— Çuvalın içindekini söylemiyeceksiniz ha!...

Şişman ve bodur yeniçeri belindeki palaya davranırken, birdenbire başına müthiş bir yumruk indi ve bir iki sallanıstan sonra baygın bir halde yere yuvarlandı..

Sırtında çuval taşıyan dilsiz adam, kuru ve korkunç sesler çıkararak fırlamış, yükünü yere fırlatınca, dört nala kaçağa başlamıştı...

Bu üç gölgeden yalnız şu uzun incesi kalmıştı. O da, az geride, kollarını göğsüne bağlamış bekliyordu...

İki yoldaştan irisi, bütün kuvvetiyle bu uzun ince gölgeye çul-

lanırken bir ses:

— Süleyman Bey! diye bağırdı. İri gölge birdenbire durmuştu.

Bu ses ona aşına idi. Bu ses Yağız Ahmedin idi. Hiç şüphe yok, bu onun sesiydi...

Dağlar delisi Süleymandan başka biri olmayan gölge sevinçle koştu:

— Yağız, sen burada ha! Ölmedin mi be? Tuh Allah...

Sarıldılar, Yağız Ahmet telâşla mırıldandı:

— Sohbeti bırak Süleyman Bey. Sırası değil... Haydi, ne yapacaksınız yapın... Yoksa Subaşı nerede ise gelir...

— Hünkârın emri var... Subaşı bu saatten itibaren sabaha kadar burada dolaşacak...

— Biz bu çuvalı kaldıracaktık...

İki gölge duvara sinerek gelenleri bekletiler.

— Valde Sultanı mı?... [1]
— Evet...
— Haydin, ne duruyorsunuz? Oynaşsanıza...

Gecenin karanlığında üç gölge çuvalı sırtlayınca, sık adımlarla yürümeğe başladılar...

Yağız Ahmet sordu:

— Nereye gidiyoruz?...
— Cibaliye!...

— O halde ben buradan ayrılıyım... İsmail çıktığı yerden kalkarsa, işiniz sarpı sarar... Haydi, ben yarın seni, Cibaliye saray Mahmudun dükkânında beklerim..

Biliyorsun değil mi saray Mahmudu?... Haydi eyvallah...
— Eyvallah...

[1] Yanlış anlaşılmasın... Bu Valde Sultan Mahi Peyker Kösem Valde Sultan değildir... Dördüncü Muradın ihtirâsı o kadar büyüktü ki, saltanatına engel olabilecek her türlü mâniayı yok etmek arzusuyla, bütün kardeşlerini öldürmüştü, bu meyanda sarayın karanlık odalarından süzülen zavallı Sultan Mustafanın valdesini mezarı bulunmayacak surette ortadan yok edivermişti...

Bu Valde Sultan, Sultan Osman

Baskın

Akşam, yavaş yavaş Cibali çukurluklarına dolarken, sokağın köşesinden iki yeniçeri görüldü ve ağır ağır yanyana gelerek, tunc tokmaklı evlerden birine girdiler...

Dağlar delisi kapıyı arkasından kaparken yağız Ahmet birden bire döndü:

Felâket... Harıl harıl sizi arıyorlar!...

— Kimi?...
— Kimi olacak? Valde Sultanı kaçırınları... Bütün bostancılar, devriyeler dört tarafa dağıldı... Bulana dört yüz kese altın var!...

Dağlar delisi güldü:

— Haydi, kasavet çekme... Hep ararlar!...

Yağız Ahmet, helecanla arkadaşının kolunu çekti:

— Gülme Süleyman Bey, artık sen de ihtiyarlıyorsun... Bak aradan seneler geçti. Eskisi gibi kurnazlığın, zekân kalmamış... Sana, «Dilsizin sizi takip ettiğini» söylesem ne dersin?...

Dağlar delisi endişe ile baktı:

— Deme!... Hani şu çuvalı taşıyan herif mi? Demek bizi buraya kadar kovalamış!...

— Buraya kadar değil, şu dört sokak geride yolunuzu kaybetmiş, Subaşı: «Bu civardadır. Mutlaka ele geçiririz!» diyor.

Dağlar delisi Süleyman, elini sallıyarak güldü:

— Aldırma... Gelen varsa buyursun... Evimizin kapısı açıktır...

Sen yine aldırma, fakat tetik olmağa çalış... Hünkârı bilirsin, eğer kapana tutulur da, karşısına düşersen vay haline... Seni dokuz Kara Aliye birden kestirir...

— Haydi yürü... Bak sen de

faciasında Davut paşaya zahir olan Valde Sultanıdır ve saltanata karşı duyduğu büyük ihtirâsla tanınmıştır.

R. Ş.

ben de sağız... Bin cereme çekip kurtulan adamın canı kolay çıkmaz!...

Los bir merdiven çıktılar ve sağdaki odalardan birine geçtiler... Dağlar delisi, Toka yolundaki ayrılıştan sonuna kadar, bütün bir rüya içinde geçenleri bir bir anlattı... Ve o tek göğüslü kadınları ancak bir uyku esnasında gördüğünü, bütün hadiselerin ancak bu uyku anında geçebileceğini söyledi ve hakikati gözlerle gördüğü halde hâlâ inanmadığını ilâve etti... Yağız Ahmedin anlatacak hiçbir şeyi yok gibiydi... Husrev Paşanın kellesinin uçuşu bile onun Tokata ayak basışından çok daha erken olmuş, bir fırtına yüzünden bu müthiş cinayete mâni olamamıştı.

Yağız Ahmet birden bire sordu:

— Valde Sultan evde mi?...
— Tabii...
— Burada?...
— Evet, burada...
— Ne yapıyor?...
— Boyuna ağlıyor, Nevbahara boyuna oğlu Mustafadan, Dördüncü Muradın zulmünden bahsediyor!...

Perdeyi aralıyarak pencereden dışarı bakan Yağız Ahmet hızla geri döndü... Yüzü sapsarı kesilmişti... Gözlerini açarak:

— Sokak subaşının adamlarıyla dolmuş!... diye kekeledi...

Ve nefes nefese ayağa kalktı:

— Pencereye bakıyorlar... Mutlaka, mutlaka basılacağız...

Dağlar delisi hayatında ilk defa sarsıldı ve sinirleri gevşeyince, içinden:

«İhtiyarlıyorsun oğlum!» diye tuhaf bir ses geldi...

Hava adamakıllı kararmıştı. Sokaktan gelen serin bir toprak kokusu bütün odayı doldurmuştu...

Yağız Ahmet, sapsarı yüziyle dağlar delisine yaklaştı:

— Ne yapacaksın?...
— Ben mi?...
— Yok, ben!... Elbette sen... Şimdi nerde ise evi basacaklar... Ne yapacaksın?... Valde Sultanla karını bir yere kaçırsan...

Dağlar delisi, birkaç saniye düşündüten sonra, kuru bir sesle:

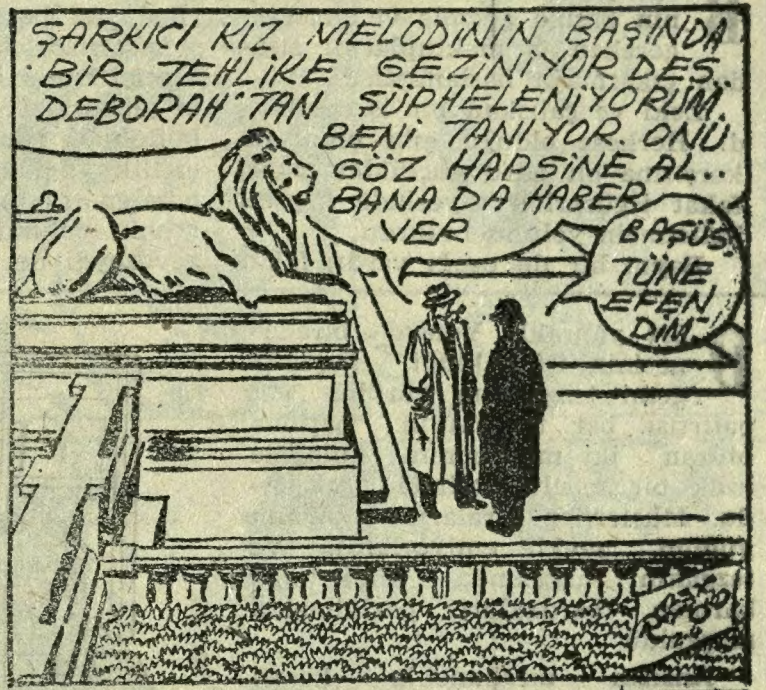
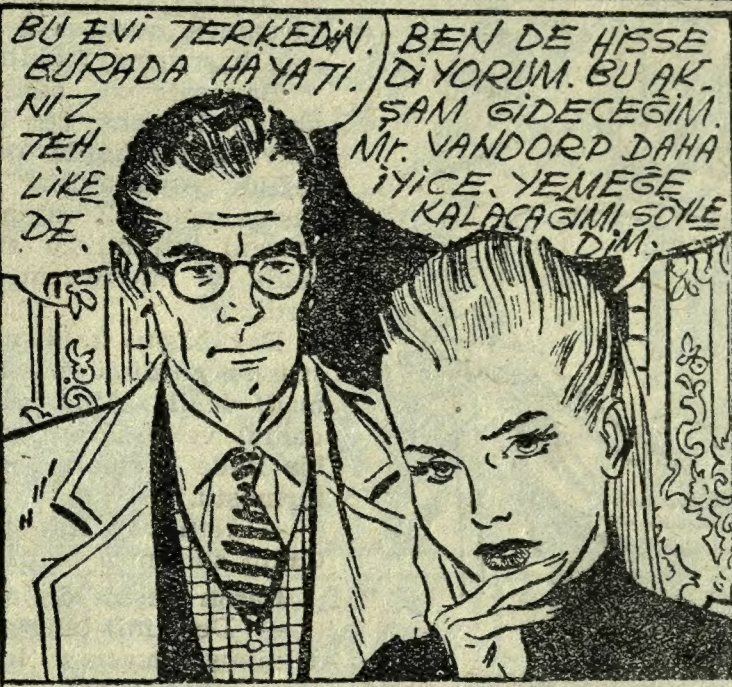
— Vurusacağım! dedi.

Yağız Ahmet büsbütün şaşır-mıştı:

— O delilik... Çarpışmak delilik... Kum gibi zorbaya iki adam neye yarar?...
— Nasıl iki adam. Vurulan yalnız benim...
— Ben de...
— Hayır... Sen hayatını kurtarırsan, belki bana yardımın dokunur... Haydi, git kapıyı aç, ben merdivende duracağım, merdivenlerden hızla koşarak kanadı açınca: «İşte, aradığınız adam budur!» de de kendini kurtar...

— Olmaz... Ben de vururum...
— Yağız!...
— Seni yalnız bırakmam...
— Yağız!...
— Israr etme... Seni bir sürü inek dışında paralatmam...
— Yağız, dinle beni... Ben paralanmam... Azami bir mukavemet ten sonra elbette ya yakalanacağım, yahut da bir yerim kanayıp kuvvetten düşeceğim... Hem benim erkeklğimdir... Haydi sen git... Yakalanırsam, belki bir yolunu bulursun da, beni kaçırsın...
— Fakat Süleyman Bey...
Bu sırada kapı bütün şiddetiyle çalınmağa, kalabalık ve kuru bir sürü ses bağırmağa başlamıştı.
— Açın! Ferman var! Kapıyı açın!...
Yağız Ahmet candan bir bakışla dağlar delisine baktı:
— Beni kendi elinle arkadaş düşmanı yapıyorsun Süleyman Bey...
— Haydi yürü... Ben senin içini ve dışını senden iyi bilirim, yürü... (Arkası var)

NAT PINKERTON

ARKASI VAR

Yazan: Ben.

Bay, çalışma odasındaki masanın başına geçmiş ve yazması gereken iş mektuplarını sıradan çıkarmağa başlamıştı.

Zeki ve çalışkan bir iş adamıydı. Herkese olduğu gibi onun da karşısına bir sürü güçlükler çıkar, fakat işgüzarlığı sayesinde hepsini halletmenin yolunu bulurdu.

Bayın bir de uşağı vardı; fakat

bu adam efendisinin aksine, beceriksiz mi beceriksiz, patavatsız mı patavatsızdı. Kendisine verilen hiçbir işi can kulağıyla dinlemediği gibi şahsına ait meselenin en basitini halletmek hususunda bile akla gelmedik güçlükler icadedip, vaziyeti içinden çıkılmaz bir hale getirmenin yolunu bulurdu... Üstelik gevezeydi de. Çenesinin durmak

bilmemesi yüzünden evin içinde kalması gereken birçok laflar, bak-kalından çöpcüsiye kadar bütün mahallenin malumu olur, hiç kimse, filanca dedikodunun iç yüzünü öğrenmek hususunda ondan başkasına başvurmayı aklına getirmezdi.

Bay çalışma odasında, yazıhanesinin başındayken tabii ki uşağını ve acıip hüylarını düşünmüyor değildi. Ama aklına gelmeyen şey başına geldi. Zihninin en ziyade meşgul bulunduğu anda kapı vuruldu ve muhterem uşak içeri girdi.

Bay başını kaldırıp da onu karşısında gördüğü zaman canı sıkılmadı değil... Ama iyi kalpli bir adamdı ve uşağının yüzünde üzgün bir ifade görmek ona işini unutturmuştu.

— Nen var Hasan? diye sordu. Canın sıkılmışa benziyor.

Hasan başını önüne eğerek:

— Derdimi bilseydiniz canımın sıkılmış olmasına hak verirdiniz, diye cevap verdi.

— Anlat bakalım derdini; bir çaresi olmayan şey yoktur.

— Efendim, nasıl söyleyeyim bilmem ki!... Karım beni başkalarıyla aldatıyor. Bir sene evlilikten sonra bana bunu yapacağını ummazdım.

Bay yerinden kalktı ve Hasan'a

yaklaşarak:

— Karım beni aldatıyor, diyor-sun; elinde buna dair kat'i bir delil var mı?

— Var tabii; onu dostuna mektup yazarken yakaladım. Utanmadan her şeyi itiraf etti.

Bay bir parça düşünceli durduktan sonra:

— Dinle Hasan, dedi, sana vereceğim birinci nasihat, ne olursa olsun bu hâdiseden kimseye bahsetmemendir... İyice anladın mı, kimseye bir şey söylememen lâzım!

— Yanılmıyorsam evvelce birine bir şeyler çılatmışsın.

— Maalesef efendim öyle oldu; aheci kadına ağzımdan kaçtı.

— Söylememeliydin, ama bir defa dilini tutamamışsın... Peki meseleden haberdar olan daha başka kimseler de var mı?

— Şey... Kapıcı da biliyor.

— Anlaşıldı, karının seni aldatığından herkese bahsetmişsin... Herhalde bakkal da meseleden haberdardır.

— Evet efendim.

— Sucuya da söyledin mi?

— Ağzımdan kaçtı.

— Firinciya?

— Ona da.

— Ya kasaba?

— Ona söylemedim. Dükkânı kapalıydı!

Bütün bu işler iki dakikanın içinde olup bitmişti.

Şimdi birahaneyi saran şaşkın sessizliği sadece sallanan kapının gıcirtısı ve yerde yatan adamın hızlı soluk sesleri ihlâl ediyordu.

Nihayet müşteriler kendilerini topladılar ve hemen Barmenin imdadına koştular. Adameğazın başını kaldırdılar ve paralanmış yüzünü yıkadılar. Biraz sonra zavallının çürümüş ve mosmor şişmiş olan gözlerinden biri açıldı. Müşterilerden biri:

— «Geçmiş olsun, neydi o başına gelen?» diye sordu.

«Herif seni bir yumrukta pestile çevirdi. Ne hıncı var sana karşı?»

Ufak tefek adam, «Ne bileyim, herifi ömrümde görmedim;» diye cevap verdi. Sonra dudakları igrir bir tebessümle aralandı: «Evet, o beni pestile çevirdi, ama ben de onu ahmak mevkiine koydum ya! Onun aradığı adam ben değilim. İsmim Pat Hegarty değildir ki!»

Bir İrlanda Kavgası

★ Nakleden: N. Yeğinobalı ★

mi?» diye sordu.

Barmen Hegarty, «Evet,» diye cevap verdi. «Bir emriniz mi var?»

Dev yapılı gemici, «Hah!» diye grliyerek elini uzattı, ufak tefek Barmenin yakasına yapıştığı gibi kaldırdı ve barın beri tarafına çıkardı. Kısaca:

— «Bu sana ders olsun!» diyerek kocaman eliyle barmenin yüzüne bir sağdan bir soldan iki muazzam şamar asketti. Sonra uzunca müthiş bir yumruk attı. Zavallı Barmen boş bir çuval gibi yere yuvarlandı. Gemici hâlâ hırslı alamamıştı. Koca yumruklarını sıkışmış, göğsü hırstan inip kalkarak bir an yerde yatan adama baktı, gene;

— «Hah!» diye homurdanarak hareketsiz yatan adama birkaç tane de veda tekmesi savurdu.

Sonra kötü kötü iki müşteriden tarafa baktı «Bir sesini çıkaran olsa da onları da haklasam!» diye düşündüğü belliydi. Ama müşteriler hiç seslerini çıkarmayınca kapıyı tekmesiyle itip açtı ve dışarı çıktı.

— Şu gazete fotoğrafcıları kadar yalancı ve düzenbaz kimseler görmedim. Üstelik, sulu zank gibi yapışkan oldukları yetmiyormuş gibi insanın mahremiyetine de karışmak küstahlığının gösteriyorlar. Düşün bir kere, karım meşhur oldu diye, yataktan kalkarken çekilmiş bir resmini gazeteye koymuşlar.

— Vay alçaklar, vay! Peki ama, nasıl olmuş da karının bu resmini elde etmişler?

— Nasıl olacak, geçen gün bizim eve geldiler. Karımı yatağa soktular. Sonra, yeni uyanıyormuş gibi yataktan kalkarken bir resmini çektiler.

Yalnız bu kadarla da iktifa etmediler. Mutfaka inip, ocağın karşısında, karımın muhtelif pozlarda resimlerini çektiler. Sonra, bana yapıştılar:

— «Traş olurken bir resminizi çekeceğiz» dediler.

— «Yahu daha bu sabah traş olmuştum nasıl olur» diye cevap verince:

— «Zararı yok. Yüzünüzü sabunlar ve yalandan traş olursunuz.» deyip sözde traş olurken benim de bir iki poz resmimi çektiler.

Bu kadarı yetmiyormuş gibi çocukları da yanımıza alarak bahçeye indik ve orada da çeşitli pozlarda resimler çektiler. Hele bir tanesine müthiş âşabım bozuldu. Ben oğlumla top oynarken, karım küçük kızımızın burnunu siliyor, büyük kızımız da kedinin kuyruğunu çekiyordu. Sözde, biz meşgul iken, bizi gafil avlayarak bu resmimizi çekmişler!...

Ah Su Gazeteciler!

★ Nakleden: Vahit Orgun ★

Halbuki onların tavsiyesi üzerine bu şekilde hareket etmiştik...

O gün evde çektikleri bütün bu resimleri, gazetelerde neşretmişler; ilâveten de karımın küçüklüğünde kili-seye nasıl gittiğini... kilise kapısındaki mumları, yanındaki kutuya

ücretlerini atmadan nasıl aldığını... benimle evlenmeden kaç kişi ile tanışıp bunlardan kaç ile nişanlandığını... filân hep yazmışlar.

Halbuki, karım, bu resimlerle bu izahatın neşredilmemesi için kendilerine tekrar tekrar rica etmişti...

YARASA

NE BULDUNUZ?
BU YANIK GÖP PAR-
ÇALARIYLA POMAT
ARASINDAKI MÜNA
SEBETİ BULDUNUZ
MU?

EYET
GÖP YA-
KAN FAB-
RIKANIN
NEHİRE
AÇILAN AĞ-
ZINI BUL-
DUM

BİRİSİ, İYİ YANMAYAN PARÇA-
LARI SÜZEN SÜZGEÇ TELİNİ
PARÇALANMIŞ.. POMAT
BU DELİKTEN KAÇ-
MIŞTIR.

AMAN
ALLAHIM

TAM BİR
İNSANIN
RAHATÇA
GECEĞİ

VE SEHİ-
RİN İÇİNE
GİRECEĞİ
YOL

EYET.. POMADI
OLSA OLSA GÖP
YAKAN FABRIKA
DA BULABI-
LIRIZ.

BU BORU BİR
KİLOMETRE UZUN.
LUĞUNDADIR. PO-
MAT ONU GEÇİN.
CEYE KADAR
BELKİ YETİ-
ŞİRİZ.

ÖYLEYSE
NE DURU-
YORUZ?

GÖP YAKMA
FABRIKASINA
AMA.. GAZA
BAS..

BEN DE BU
SIRADA POLİ-
SE HABER
VERİRİM.

FABRIKANIN BAŞMÜHÜR-
DİSLİĞİNDE

NE.. TEHLİKELİ BİR
HİRSİZ Mİ? PEKİ PEKİ
ADAMLARI ŞİMDİ SE-
FERBER
EDERİM
POLİS
GELİNCE
KADAR

DEMİK
POLİS YOLDA..
ACELE
ETMELİ-
YİM.

ŞU KURU ELBİSELERİ GİYİP
SINIŞAYIM.

TAM
ZAMAN

YARASA

POMAT TAM
KAPIDAN ÇIK-
CAK İKEN
YARASA YE-
TİŞTİ.
HAYDUT GİZ-
LENMEK İÇİN
FABRIKAYA
DALDI.

YİNE KAC-
TI. BUR-
DAN
GİTSEK
İYİ OLUR.

DOĞRU GİTTİ
BEN ÖTEKİ TARAF-
TAN GİDECEĞİM
SEN BURADA
BEKLE.

KİM
YAH-
NEYE

NE GADRASIK YOL-
LAR.. BURADA
DA YOK..

SENELEDİR
SENİ BÖYLE
BOĞAZLA-
MAYI DÜ-
ŞÜNÜRDÜM

NEYSEKİ BEN DE SENİN
GİBİ YILANLARIN ELİN-
DEN NASIL KURTULACA-
ĞIMI İDMAN
EDERİM.

POMAT KÖTÜ DURUMDA
ŞİMDİ
SIRA
BENDE

POMAD'DAN DA
YARASADAN DA
SES SEDA YOK.

210

İŞTE
YARASA.

ARKASI VAD

MANDRAKE

NARDANNI SUÇLU
OLUP OLMADIĞINI
JÜRİ AZASI MÜNA.
KAĞA E-
DİYOR
LAR.

ALEYHİNE HİÇ
BİR DELİL YOK

AMA MAN-
DRAKEDEN
DE ESER
YOK.

AMA AKLI MUVAZENESİ
YERİNDEYİMİŞ.. ÖYLEYSE
NEDEN SAĞMALIYOR.

MASUMDUR.. SUÇLUDUR..
DEĞİLDİR

SUÇLUDUR!

BU SIRADA VENÜSTE MANDRAKEYLE AP-
TULLAH BİR SÜRPRİZLER KARŞILAŞIYOR-
LAR.. VENÜSLÜ BİR ADAM ONLARLA KONU-
ŞUYOR.

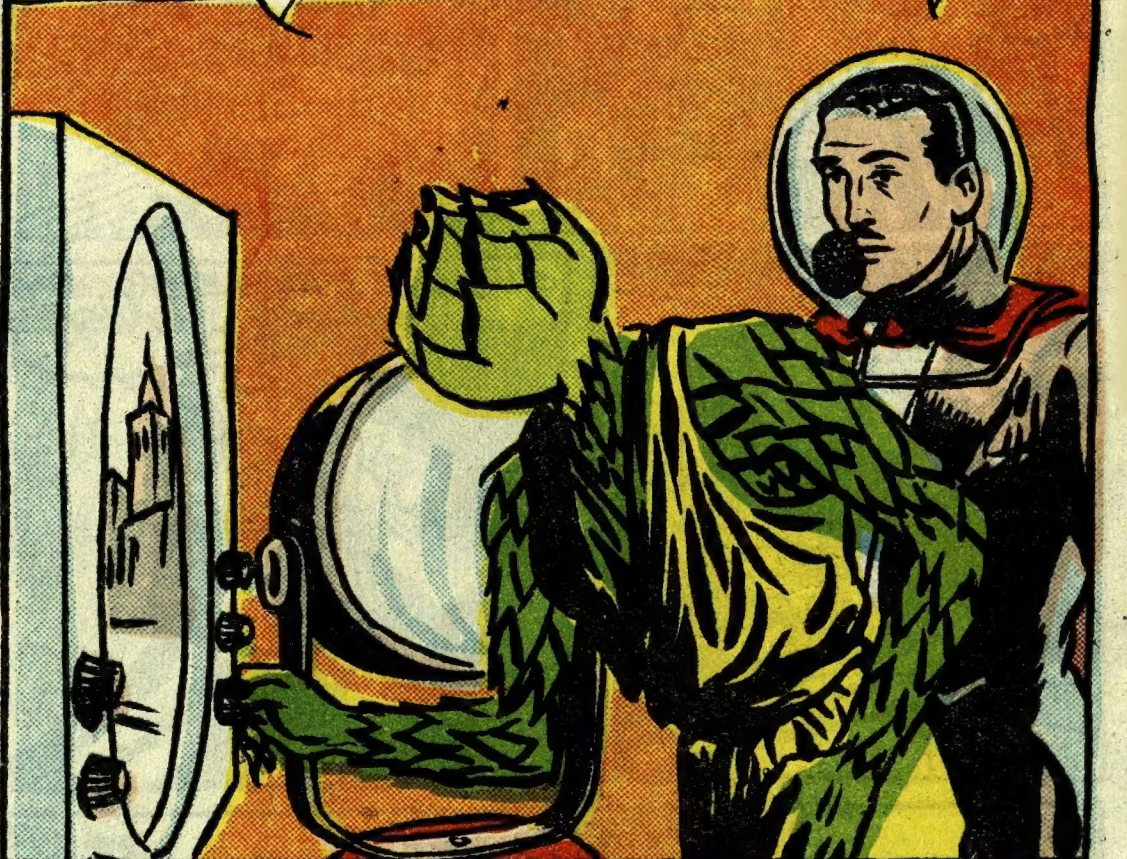
EYET.. DÜNYADA KO-
NUŞULAN DİLLERİN
ÇOĞUNU BİLİRİZ. KISA
DALGA NESRİYATLARI
SENELEERDENBERİ ALI-
YORUZ.

YOK CANIM..

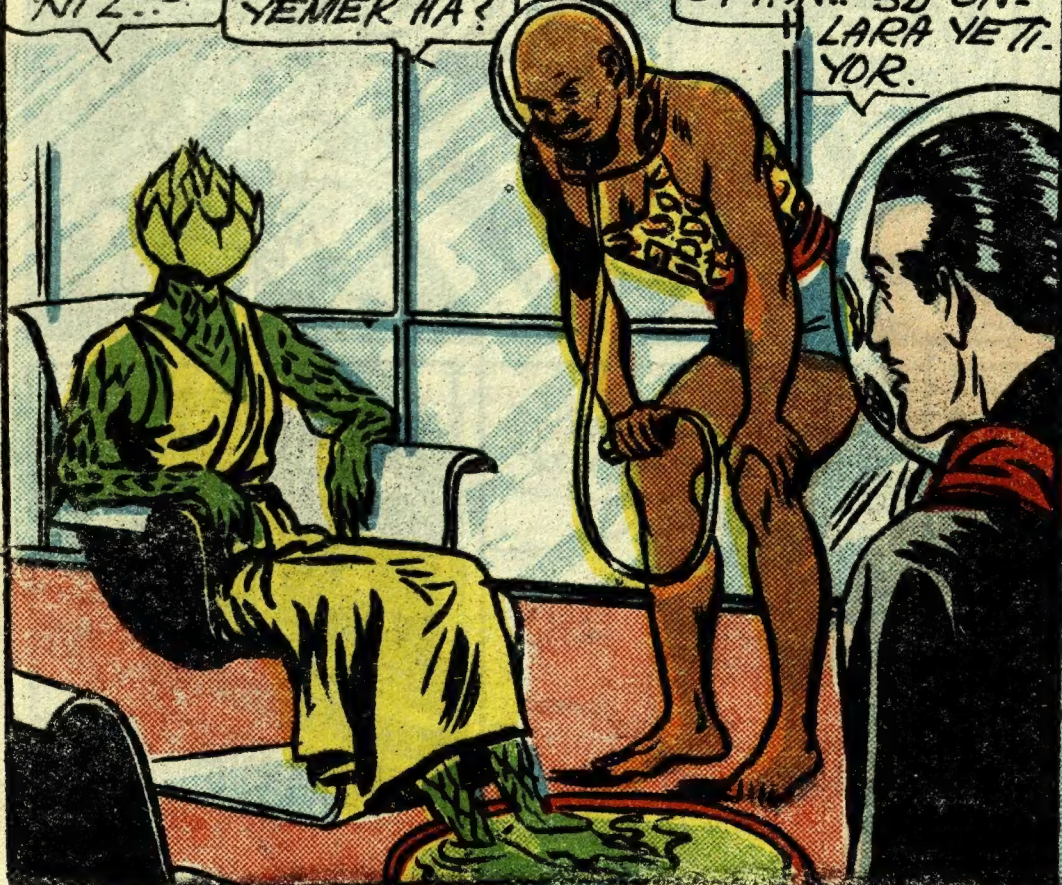
DAHASI DA VAR.. BUR-
DAN SİZİ GAYET GÜZEL
SEYİR DE EDEBİLİYORUZ.

VAY CANINA SU-
ŞİN SİRRİNİ BİR
ÖĞRENEBİLSEK

ARTIK ÇOK KONUŞTUK. SOF-
RAFA ŞEREK VERİR MİSİ-
NİZ? YEMEK HA?

BEYLER BİZİM
GİBİ ET DEĞİL
OTTAN.. SU ON-
LARA YETİ-
YOR.

AMA BEN NEBAT
DEĞİLİM. AYAKLA-
RIM SU EMMEZ.
KARNIM AÇ BENİM

NE YAPA-
LIM.. DEDİĞİ-
Nİ YAPMA-
NIZ LAZIM.

ARKASI
VAR

Venedik Askeri

MICHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHİ ROMANI

BİRGÜN, ROLAND'IN KULABINA TA DE-
RİNLERDEN BİR
ŞARKI SESİ GELDİ.
BU ONDA YENİ
ÜMITLERİN DOĞ-
MASINA SEBEP
OLDU. ARTIK
YAŞAMAK... LEDNÜ-
REYİ GÖRMEK
BABASININ KATİLLE-
RİNDEN İN TIKANI
ALMAK, KENDİNİ BU
HALE SOKANLARI
CEZALANDIRMAK
İSTİYORDU.

51

VE MUAZZAM BİR İŞE KOYULDU. MAHPESİNİN
KALIN DİVARINI İĞNEYLE KUYU KAZAR GİBİ
YAVAŞ YAVAŞ OYMAĞA BAŞLADI.

GARDİYAN İKİ GÜNDE BİR UGRUYORDU.
4 AY SONRA DİVARI BİR HAYLI OYDU.

GARDİYA-
NIN GEL-
ME SAAT-
LERİ BEL-
Lİ OLDU.
GÜNDAN
YAKALAN-
MADI.
KİMSE DE
FARKINA
VARMADI.

GEÇEN
GÜNLE-
RİN, HAT-
TA AYLA-
RIN SAYI-
SINI UNUT-
TU. BELKİ
SENELE-
R GEÇMİŞTİ.
BİR GÜN BAŞI
NIN ÜSTÜNDE
KAYPAK BİR
TAŞA RAŞTLADI.
BÜTÜN ÇALIŞMA-
LARI, ÜMITLERİ
BOŞA ÇIKMIŞ, BİR
BAŞKA HÜCREYE

210/1

GÜNLERCE
DÜŞÜNDÜK.
TEN SON-
RA KAPAK
TAŞINI KAL-
DIRDI.

KARŞI-
SINDA ŞAŞ-
KIN GÖZ-
LERLE
KENDİSİNE
BAKAN
BİR BAŞKA
MAHPUS.

VARDI.

6/2

FAKAT BEN SİZİ TANİYORUM.
SİZ MONSENYÖR ROLANDSİ.
NİZ. BEN HAYDUT SKALAB-
RIND.. HANI BİR GECE HAYA-
TINI BAĞIŞLAMISTINIZ..
HANI IMPERIA'YA YARDIM
ETTİĞİNİZİ ZAN
ETTİĞİNİZİ
AKŞAM..

O.. IMPERIA'NIN
BİR OYUNUYDU.
NİÇİN OLDUĞU.
NÜ BİLMİYÖ-
RUM: SONRA
BENİ VE ADAM-
LARIMI PARA-
İLE "KAHROL-
SUN KANDIYA-
NDLAR!" DİYE
BAĞIRMAK
İÇİN TUTTU-
LAR. BUNU
KABULLE HA-
YATIMI BAĞIŞ-
LIYAN SİZE
KARŞI FENALIK
YAPTIĞINI ÇOK
GEÇ ANLADIM.
BEN BİR AL-
ÇAĞINI...

MAZİMİZ BİZİ ALÂKA.
DAR ETMEZ. ŞİMDİ
İKİMİZDE BİRER MAH-
PUSUZ. KUVVETLERİ-
MİZİ BİRLEŞTİRELİM
YENİ BİR TÜNEL AÇA-
LIM..

İMKÂNI YOK
EFENDİM.

CELLÂT NEREDE
İSE GELİP BENİ
ALACAK.. BU HÖCRE
ÖLÜM MAHKUMLA-
RININDIR. BİR KE-
RE GÖMLEĞİ GİY-
DİRDİLER. ÇIKART-
TIM.. İŞTE GELİ-
YORLAR..

ROLAND ARTIK BEKLEMekten BİKMİŞTİ.

NE YAPIYDR.
SUNUZ?

GEL ALIN YAZILARIMIZI
DEĞİŞTİRELİM. GİR
İÇERİ. ARKANDAN TAŞI
KAPUYA YIM. SENİN YE-
RİNE BENİ ÖLDÜR-
DÜKLERİNİ FARKE
DERLERSE SENİ
AFFEDERLER BELKİ

ARKASI VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 10

Çocuğumuzu kimseye tevdi edemediğimi anlattım. Bu kadın bana sıkıca bağlandı. Bahçe komşularıyla hep benden bahsedirdi. Ona kızını aramadım. Gideni, gideni yoktu. O söyler, ben mektuplarımı yazardım. Aynı odada yaşıyorduk. Kuvvetli bir kişi bizi birbirimize kaynatmıştı.

Ertesi sene, Ziba Hanımın emlakinden para tahsil eden ve harici işlerine bakan genç bir dava vekili çocuğuma zayıllıktan bir nüfus kâğıdı çıkarttı. Kocamın öldüğünü ve bir köyde öldüğü için elimde hiçbir müsbet evrak bulunmadığını söylemiştim. O bunlara pek inanmadı anıma bana imalarda bulunmadı. Çocuğu mektebe verdim. Orada, annemin adını kullanıyordum. Nevin adı ortadan kalkmıştı.

Bundan sonra hayatımdaki buhranlar başladı. Genç avukat bana sataşıyordu. Beni hafif meşrepli bir kadın sanıyordu. Hele tahsilli ve epeyce güzel olmaklığım onu büsbütün tahrik ediyordu.

O sırada Ziba hanımın kızı ve kocası geldiler. Memuriyetleri İstanbul'a nakledilmişti. Bu adam haris, epeyce geçimsiz bir mahlûktu. Bana satmağa başladı. İşte bir gün karısı gözleri yaşlarla örtülerek odama geliyor:

— "Samiye hanım, yuvam yıkılıyor, vicdansız adam sana gözünü dikti. Ne pahasına olursa olsun avını elde etmek isteyen bir adamdır. Sen benim küçüğümün kardeşim. Bana bir yol göster."

Ne istediği malûm. Ertesi sabah çocuğumun elinden tutarak, bir elime de küçük bavulumuzu alarak onlardan ayrıldım.

İki buçuk sene içinde epeyce para biriktirmiştim. İçinde ev sahibi bulunan bir evde, bir oda tuttum. Yavaş yavaş dikiş dikmeğe başladım. Çocuğum da mektebe gidiyordu. Dokuz yaşına gelmişti. Sakin, mağmum, çalışkan bir çocuktuk. Bütün sevgimi ve hayata karşı bağımı teşkil eden bu çocuk bir gün ağıyarak döndü.

"Anne, benim babam nerede?"

"Öldü" dedim.

"Benim babam yokmuş anne! Ben piçmişim. Ne demek piç?"

Cevap vermedim. Ağzını aradım. Üçüncü sınıfta, ilk sınıftan beri birinciliği muhafaza eden bir zengin çocuğu varmış. O daha çok çalıştığı için iftihar listesine geçmiş ve birinciliği almış. Bunun üzerine çocuğun kimin nesi olduğunu soruşturmağa başlamışlar. Dosyasına bakmışlar. Ellerinde müsbet bir vesika olmadığı halde o çocuğun babası:

"Bu ne olduğu belirsiz piç kurusu mu çocuğun elinden birinciliği aldı?" demiş.

Çocukların kulağına giden bu söz benim yavrum için bir lâkap oldu. Böylece adı piç çıktı. O küçük kalbin ıstıرابı beni helâk ediyordu. Mecbure oldum, semti değiştirdim. Oğlumu yeni bir mektebe verdim. Yine dikiş dikmeğe başladım. Gittiğim aileler beni pek yadırgamazlardı. Bir gün, bir müzik bahsi açılmıştı. Güzel piyano çalan bir kız unuttuğu bir şarkıyı düşünüyordu. Ben hatırladım. Bir parça mırıldandım. Birbirlerine baktılar. Sesimi pek beğenmişlerdi. Kolejde iyi bir derecede pi-

yano çalan ve san dersleri de alan ben o günden sonra, belki de içimden gelen bir coşkunlukla aile içerisinde okumağa başladım.

İlk defa, Kızılay için verilen bir müsamereye götürmüşlerdi beni. Orada, hastalar, yoksullar ve kimsesizler için sahneye çıktım. O akşam beni evimde bir erkek ziyarete geldi. Bu bir gazino sahibi imiş.

— "Dikş dikmekle ne kazanıyorsunuz ki, dedi. Haftada bir iki defa bahçemde şarkı okuyunuz. Size her gece için elli lira veririm."

Kabul etmedim. Yüze, yüz elliye çıkarttı. Yine kabul etmeyince:

— "Bir gün arzu ederseniz bana geliniz, sizi şerefimle temin ederim ki hayatınız ve iffetiniz her türlü lekeden masun kalacaktır." dedi.

Bir bayram arifesindeydi. Hastalıktan kalkmışım. Çocuğumu

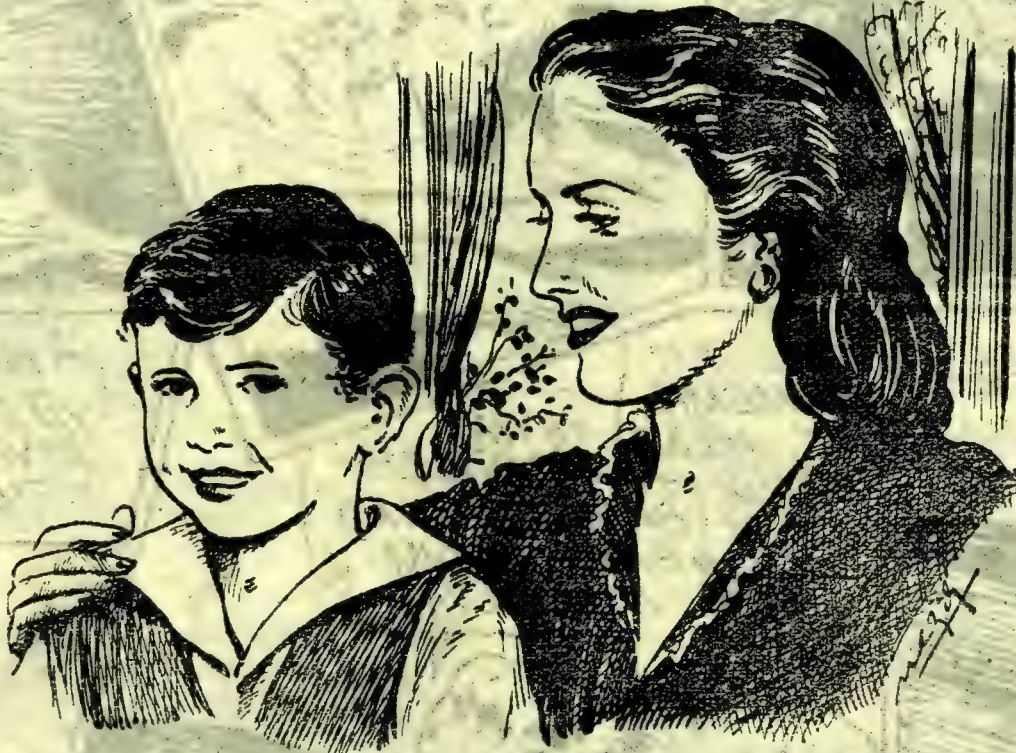
büyük adam gibi benimle münakaşa etti. Sonra gayet ağır bir söz söyledi:

— "Sen bir daha şrakı okursan ben gideceğim anne."

Keşke okumasaydım. Okudum ve o haber aldı. Bir akşam okuldan dönmedi. Deli gibi oldum. Zabıta'ya müracaat ettim. Onu sefil ve kimsesiz çocukların arasında bulup yakaladılar. Koltuğunda birkaç gazete vardı. Satmak ve hayatını böyle kazanmak istiyordu. Anı, oğul bir komiserin karşısındaydık. O ağılıyor ve büyük bir asabiyetle haykırıyordu:

— "Sen okuyorsun. Ben okuyucu çocuğu olmak istemiyorum. Herkesin anamdan şarkıcı olarak bahsetmesini istemiyorum. Ben selinle oturamam. Oturursam bile sen evinden çıkmıyacaksın."

Onun gönlünü almak için hem ağılıyor, hem de en tatlı sesimle:

mahzun etmek istemiyordum. Borçlanmışım. Sıkılarak, çekinerek bahçe sahibine gittim. Derhal ve memnuniyetle kabul etti. Sahnede, biraz geride olduğum için beni dinliyenlerin yüzlerini görmüyordum. Fazla sıkılmadım. Esasen loşluk içindeydim. Şiddetli alkışlarla karşılandım.

Bu üç defa tekerrür etti. Elime geçen para ile yovrumu giydirdim. Borçlarımı ödedim. Fakat işte o sene, orta okula giden oğlum bana:

— "Sen şarkıcı mısın anne? dedi. Sen geceleri, geç kaldığın zaman şarkı okuyormuşsun. Çocuklar söylüyor."

İnkâr edemezdim. Bunun ayıp olmadığını, bir sanat olduğunu ve böyle yaparsam çok para kazanabileceğimi anlattım. Fakat onun küçük kafası kabul etmedi bunu.

— "Peki fena bir iş değil de niçin benimle alay ediyorlar?"

Bu defa cevap vermedim. O bambaşka, alımlı ve gururlu bir çocuktuk. Halinden umulmıyan sualler sorar ve insanı ayıplardı. Okuduğum geceleri ondan saklamağa çalışıyordum. Fakat yeni bir teklif için gelenlere hiddetle bakıyor, benim yüzümde suç eserleri ariyordu.

Bir gün, prensiplerine sadık bir

Sakin, mağmum, çalışkan bir çocuktuk.

— "Yavrum, diyordum, nasıl yarırsız? Ne ile geçiniriz?"

— Ben çalışırım, kazanırım.

Komiser bu küçük erkeği hayretle dinliyordu. O da ona bir iki öğüt vermeğe çalıştı, fakat çocuk kabul etmedi:

— Okumıyacağım, para kazanacağım, ya annem benimle oturur veya ayrılırız.

Tehdit ettiler. Kanundan bahsettiler. Güzellikle söylediler fakat onu fikrinden vaz geçiremediler. Karakoldan birlikte çıktık. Fakat o yolda yanımdan ayrıldı. Seslendim, başını bile çevirmedi.

O kadar çocuk nasıl çalışır, nasıl para kazanıp ikimize birden bakabilirdi? Tahsilden mahrum kalmasını da içim istemiyordum.

İşte aradan iki sene geçiyor, onu bir marangozun atölyesinde çıkararak görüyordum. Atölyenin karşısındaki evi kiraladım. Bu harap evde yaşamağa başladım. Vaktimin çoğu sokağı gören bir pencere önünde geçiyordu. O kimbilir ne kadar küçük bir para için atölyeyi süpürüyor, ağır tahtaları kaldırıyor bazan dükkanın önünde

güneşe karşı oturarak çok fakir ve çerez şeylerle karnını doyuruyordu. Geceleri o atölyede yatıyordu. Daha küçüktü. Gelismemişti. Belki üstü örtülmeğe, okşanmağa muhtaçtı. Fakat hayır, işte küçük penceredeki ışık erkenden söniyor ve ertesi sabah onu sokaktaki çeşmenin önünde görüyordum. Yüzünü yakıyor, bir aynayı duvara asarak saçlarını tarıyor, elbisesini düzeltiyor, bazen, paydos saatlerinde yitirilmiş bir gömleği dikmeğe uğraşıyor.

Onu seyrederken ağlamaktan katıyordum. Bir gün, bir bayram günü tahammül edemedim. anlaşılmı duygularım beni kahrediyordu. İndim, sokağa çıkarak ona koştum. Ağlıyordum. Onu kucaklamak, onun için bütün hayatımı feda etmek istiyordum. Fakat işte o beni görüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor kucağındaki tahtaları yere bırakıyor, yüzüne kızgınlıkla baktıktan sonra çıkıp gidiyor.

Oracıkta dakikalarla ağladım. Ustası beni teselliye çalıştı. Çün çok ağır başlı, çalışkan ve dürüst bir çocuk olduğunu söyledi. Herkes seviyordu. Herkes takdir ediyor ve iyi bir sanatkâr olacağını anlatıyordu. Onu bana getireceklerini söylediler. Fakat bu olmadı. Çocuk bir daha bulunmadı. Birikmiş parasını, dükkanda asılı duran ceketini bile gelip almadı. O benden kaçıyordu.

Daha sonra, tamam beş yıl sonra bir daha rastladım. Arkasında bir tulum vardı. Köprüde, parmaklıklara yaslanmış, dâimî seyrediyordu. Yanına kadar gittim. Elimi omuzuna koydum. Şiddetle döndü.

"Adnan, diye haykırdım, bana eziyet etme yavrum. Nerede istersen orada yaşayalım, tek selinle olayım. Bırakma beni Adnanım."

Yüzüme acı acı baktı ve:

"Artık her şey bitti Samiye Hanım, dedi. Nasıl babam yoksa benim anam da yoktur. Ben sizi tanımıyorum. Allahaismarladık."

İşte artık ondan bütün ümidimi kesmiş bulunuyorum. Üzüntü, can sıkıntısı, yalnızlık beni boğuyor, oğlumun istediği gibi yaşamağa imkân bulamıyorum. En küçük bir geçim vasıtasından ve başımı sokacak, barınacak bir evden mahrumum. Dikş dikmek, saatlerce oturarak elde igrâ düşünmek beni boğuyor. Haftada nihayet bir, iki defa, mümkün olduğu kadar gösterişsiz bir şekilde bir bahçede veya bir başka sahnede okuyorum. Ne kadar gizlense, ne kadar kapalı hareket etsem yine peşimde dolaşanlar var. Böyle hâdiselerden sonra elimdeki para tamamıyla bitinceye kadar, açlığa mahkûm oluncaya kadar sabrediyorum. Sonra yeniden bir iki defa sahneye çıkıyorum. Nihayet, bir gün, bütün ihtiyatıma, bütün iffetime rağmen beni otomobile atıp istediği yere götürmek isteyen bir şımarık insanla karşılaşıyorum. Sarhoş adam beni bileklerinden yakalamak istiyor, itiyor ve haykırıyorum. Mukavemetimi görünce cebinden bir bıçak çıkartıyor, ancak gözlerimin karardığını ve boşlukta uçtuğumu duyuyorum. Gözlerimi açtığım zaman bir hastahanedeyim.

— 14 —

Kadın susmuştu. Saatlerce süren bu hikâye sona erdiği zaman uzun kış gecesi tükenmiş, mağmum bir aydınlık lâmbasının ışığını matlaştırmaya başlamıştı. Adnan titrek bir sesle:

(Arkası var)

İKİNCİ SALVO ATEŞLENECEĞİ SİRADA
BANDINDA YAKILAN FENERİ GÖRDÜ

ATEŞ KES.. BUN-
LAR BİZİMLİKLER.
MELVİNİ TANIDIM.

42

ELİME SAKIN
GEÇME BANDI.
NO.. KAFANI BİR
TAVUK GİBİ
KOPARACA.
GİM

FARKINDA.
YİM.. GÖ-
BİZİNDEN
BELLİ.

NE HABER
REİS

KONKITA ÖLMÜŞ.
BİZİ TESELLİ EDEN
ŞEY, İF ADASI KON-
TESİNİN CEHERNE-
Mİ BOYLAMIS
OLMASI.

ATMACA REİS

DERHAL
HAREKE-
TE KA-
RAR VER.
DİLER.
KONKITA
NIN ÖLÜMÜ
HEPSİNİ
ÇOK ÜZ.
MÜŞTÜ.

GEMİYE ASIL
ADINI KOYUN..

BU İŞLER OLUP Bİ-
TERKEN ANGELİKA
KIYIYA GELDİ. YÜZEREK
GEMİYE ÇIKMAYA HAZIRLANDI

GEMİYE BİR
ÇIKABİLSEM

ANGELİKA
GEMİ YANINDA
SARKAN GİRİP
BULDUR

İSTEĞİME
KAVUŞUYO.
RUM GÜZEL
REİS. BİÇİŞİ
Mİ KALBİNE
SAPLIYACA-
GİM.

İPİN UCU GEMİYE BAĞLI OL-
MADIĞI İÇİN ANGELİKA ÇEKTİ
İP GELDİ. VE KADIN ARZUSUNA
ERİŞEMEDİ.

İSTE
BU
OLMA-
DI.

ÜMİDİ KE-
SİLMEMİŞ
TI. AKLI NA
SAND
GELDİ

HAYIR.
HIÇ BİRŞEY
BİTMEDİ. SAND
BANA YARDIM
EDECEKTİR.

ANGELİKA KIYIYA DOĞRU
YÜZDÜ. SABAH A DOĞRU
KIYIYA VARDI. SAHİLDE BİR
KENDİNİ

EY. BÜYÜK ALLA-
HİM. BENİ YİNE
SEVİNDİRDİN.

210

NE OLDU
KONTES.. ALLAHA
ÇOK ŞÜKRÜ SİZE
TEKRAR YARDIM
EDEBİLECEĞİM

BENİ DER-
HAL SAND'IN
YANINA
GÖTÜRÜN.

TALİHİNİZ VAR-
MIŞ.. SULTAN
AZ EVVEL GEL
DİLER.

SİZİ TER-
RAR CANLI OLARAK GÖRDÜĞÜME
ÇOK SEVİNDİM. ÜZÜLME.. O
HERİFLERDENİN
TİKAMINI ALA
CAĞIM.

ARKA. AR

Şemsiye

★ Yazan: F. Demiray ★

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ayten kendini bir saçak altına dar atmıştı. İçine sıkıntı geldiği ve canı istediği zaman, hiçbir şey dinlemezdi. Nişanlısı, iğfal edip, yüzüstü bıraktığı zamandan beri o böyle sıkıntılı olmuştu.

İnsanlar kendi hayatlarına tamamiyle hâkim değildir. Zaten hayat bir otomobil değil ki istediğin tarafa götüresin. Yeryüzünde çok erkek var. Bunlar hep açık-göz. Öyle bir aldatıyorlar ki...

İş bir kere başa gelmiye görsün. Hastalığı kırıksıyan insanlar gibi, serseri hayat da kanıksanıyor. Bugün şu, yarın öteki.

Önce yağmurdan hoşlanmıştı ama yanı başında durmadan boğula boğula akan oluk, işi azıtarak, ayaklarını ıslatmağa başladı.

Körolası otomobiller, hep dolu geçiyordu. Onun gibi, karşı sırada da saçaklara sığınıp şaşırmış insanlar vardı. Caddenin iki tarafına büzülenler birbirlerine bakıyorlardı.

— Küçük Hanım, şemsiye...

Ayten döndü. Yanına sokulan muşambalı, gençten bir erkek ona açtığı şemsiyeyi takdim ediyordu. İçerledi:

— Ne münasebet!

Başını öbür tarafa çevirdi. Şu erkekler ne kadar saygısız olmuşlardı. Her şey gönül rızasıyla değil mi? Böyle ölmüş eşek arar gibi, başı dara geldiği zaman ele geçirmediği ne kadar seviyorlar.

— Küçük hanım...

— Eeee, lüzumu yok.

Fakat ıslanıyordu. Lüzumu misk gibi vardı amma şemsiyeyi kabul etmek, onunla beraber birçok şey kabul etmek demektir. Bu

lir? Şimdiye kadar eksilseydi parçası bile kalmazdı. Fakat önce hayır, hayır diyip te mağlûbiyeti kabul ederek yola yatmak insanın gururuna dokunur. İşte böyle zamanlarda, hele yer müsait olursa, erkek artık gevezeliği bir tarafa bırakır da titiz ve sinirli bir kedi okşar gibi çekine çekine sokulur.

Ayten içinden:

— Yabani, diyordu.

Sonra düşündü:

— Yabani, mabani. Ölecek değilim ya. Ne olacak sanki. Belki de bir randevu kopartarak çekilip gidecek. Muhakkak sözümde durmağa mecbur muyum? Sanki bana söz verenler durdular mı?

— Küçük hanım, vallahi çok ıslanıyorsunuz. Bu halde kime teklif etsem beni boş çevirmezdi.

Ayten hızla döndü ve payladı:

— Ne duruyorsun, git onlara teklif et. Hem sen beni ne sanıyorsun?

— Ne sanacağım küçük hanım-cığım. İnci gibi bir kızsınız.

Vay kâfir. Tam yerinde söyledi işte. Arkasından da ilâve etti:

— Bu yaşta canınıza yazık değil mi? Bakınız şurada yığınla kadın var Hiç birisine acımam. Onlar zaten kartala kaçmışlar. Bir

şeycik olmazlar. Ama siz hem körpe, hem nazıksınız. Bakınız duracağına gittikçe hızını arttırıyor. Saçlarınızda kandil kandil damla-lar. (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

MACERA PEŞİNDE

BU SIRADA, FREDDİ'Yİ SAHİLDEKİ GEMİYE GÖTÜRDÜKLERİNİ GÖRÜNCE HEYECANI ARTTI.

39

RULİ DAKIN OTELE GİRDİĞİNİ GÖRDÜ İÇERİ GİRİP OLAN BİTENİ ANLAT. MAK İSTEDİ. FAKAT KAPICI İÇERİ SORMADI.

RULİ OLAN BİTENİ ANLATMAK İÇİN TAŞTAN ADAM ARIYORDU. GAZE TEĞİ TONİNİN OTELDEN ÇIKTIĞINI GÖRÜNCE YAKLAŞTI.

210

BENİ KORUDU DİYE BİR BE. YAZI DOĞDÜLE GEMİYE KAÇIRDILAR. ELEBAŞI SİZİN ÇIKIŞINIZ OTELE GİRDİ

OTELDE, DİĞER YARIŞÇILAR ARKADAŞLARININ KAYBOLMASINA ÇOK ÜZÜLÜLER.

TONİ NİHAİYET DAKI BULDU. FREDDİ NEREDE KİM SİZE BENİM FREDDİNİN BEKÇİSİ OLDUĞUMU SÖYLEDİ?

TONİ NE YAPACAĞINI BİLEMEDEN OTELDEN ÇIKTI.

WALKOT'LA TONİ KAÇIRILAN İNSANIN FREDDİ OLDUĞUNU ANLADILAR.

tip adamlara, zaten bütün erkeklerle elini veren kolunu alamaz.

Kabul etmese hasta olacak. Bazen, bedavaya gidişi az mı olmuştu sanki.

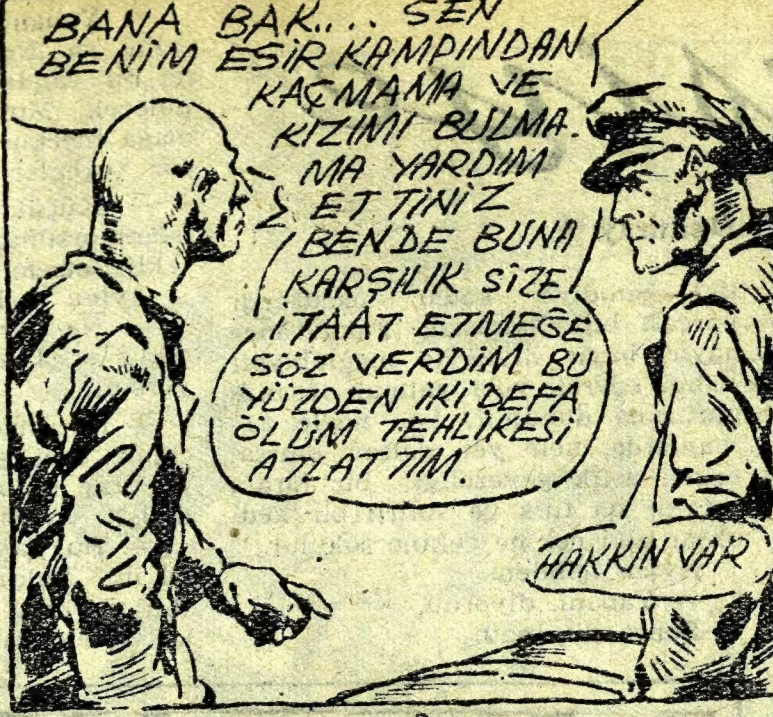
Yeni bir sığınak epeyce ıslatınca yan gözle baktı. Muşambalı adam hâlâ yanında. Sanki mukavemetinin yavaş yavaş kırılacağını biliyor ve sabrediyordu. Fakat ıslak yüzü hiç te fena değil. Bahuşus genç bir adam. Azıcık kalınca kaşları var. Gözleri de bayağı güzel. Yalnız elleri, biraz küt parmaklı olan elleri hoyrat gibi.

— Küçük hanım, güzel canına yazık değil mi?

Ayten kaşları çatık, inatçı, başka tarafa bakıyor. Yağmur kaldırımda sel halini almış. Yürümek değil durmak bile imkânsız.

Sanki beraber yaşadığı Ali Rıza beyin elleri daha mı nazik? Hem de sigaradan iki parmağı hep sarı ve zifir kokulu değil mi? Öö!... Şimdi hatırına geldi yine.

— Küçükhanım, tatlı canına yazık değil mi? Ne olur sanki. Öyle ya... Neresinden ne eksil-

lar var. Bu şemsiye sizi ıslatmaktan kurtarır.

— Peki sonra...
— Ne sonrası küçük hanım?
— Peki şemsiyeyi kabul ettim. Sonra...
— Daha ne olsun. Mesele kalmaz.

— Pışış, nerede bu bolluk. Ayten yüzünün bir tarafını çarpıtarak pışlamıştı. Adam kendisini tutamadı, güldü. Ayten de gülmeğe başladı. Şemsiyeli:

— Vallahi çok can bir çocuksunuz, dedi. İnsanın bu havada bile içi ferahlıyor. Haydi canım, nihayet nedir ki. Alınız şu şemsiyeyi.

Hay aksi şeytan, hava ile sözleşmiş gibi öyle bir sağanak geldi ki Ayten adamın başına tuttuğu şemsiyeyi almağa mecbur oldu. Öteki omuzlarını kısmış sağnağın geçmesini bekliyordu. Ayten:

— Muradına erdin ya, dedi. Yürümeğe hazırlanıyordu. Öteki durakladı. Ayten kızdı:
— Hadisene. Ne duruyorsun?
— Şey küçük hanımcığım?
— Ney?
— Şemsiyenin parası?!...
— Şemsiyenin parası mı?
— Öyle ya. Geçimimiz bu yüzden. Bedava mı verelim!

Huyulu Huyundan Var Geçemez!

★ Nakleden: Vahit Orgun ★

A arkadaşım Pignolli, yakası, açılmadık hikâyeleri ve hicivleri ile meşhurdur. Geçen pazar günü, birlikte, sosyetenin tanınmış simalarından olan kontes May de Cées'e gittik.

Kültürlü ve ifran sahibi olan kontes, ahlâki mevzular karşısında çok muhafazakardı. Kontesin bu tabiatını bildiğimden, Pignolli'ye yemekte uslu durmasını, her lafa karışmamasını, kendisinden bir iki hikâye anlatmasını, istediği takdirde öyle açık saçık şeyler anlatmamasını tekrar tekrar tenbih ettim. Pignolli de:

— Bu hususta sen hiç merak etme. Kat'iyyen pot kırmam; diye bana teminat verdi.

Nitekim sözünde durdu ve yemekte gayri ciddi hiç bir mevzuaya temas etmedi. Ve bu hali ile kontesin sempatisini çabuk kazandı.

Yemek bitmiş, kahveleri içmek için salona geçmiştik. Bu anlar daima sıkıcı olur. Sofradan kalkanlar, yemeğin verdiği rahavet içindedirler. Kimse konuşmak istemez ortalığı can sıkıcı bir hava kaplar.

Kontes May de Cées, salondaki

can sıkıcı, havayı dağıtmak için bir kaç ahlâki fıkra anlattı. Söyliyecek bir şeyi kalmayınca, sofradaki kibar tavırlarına güvenerek Pignolli'ye döndü ve:

— Siz çok seyahat etmişsiniz, dedi. Bu gezintilerinizde muhakkak başınızdan bir çok hadiseler geçmiştir. Bize bir tanesini hikâye etmez misiniz?

Pignolli, ev sahibesinin fazla ricaşına meydan vermeden nezaketle eğildi ve:

— Emredersiniz, efendim; dedi. Müteakiben, dönüp bana müstehzi bir nazar atfettikten sonra anlatmağa başladı:

— Geçen sene, güzel kadınların ve avcılarının uğrağı olan Tirol dağlarında bir gezintiye çıkmıştım...

Kontes, telâşla, arkadaşımın sözünü kesti:

— Rica ederim, gayri ahlâki bir şey olmasın.

— Bu hususta, siz hiç merak etmeyin madam, diye Pignolli mukabele etti. Böyle şeyleri anlatmayı ben de sevmem. Göreceksiniz... anlatacağım vak'ada, siz nasıl hareket edecekseniz ben de öyle hareket et-

mişimdir. Müsaadenizle şimdi hikâyeme devam ediyorum... Yolum küçük fakat girin, bir köye isabet etti. Güneş çoktan batmıştı. Geceyi mecburen köyde geçirecektim. Köyün yeğâne oteline gittim. "Maalesef boş yatağımız yok. İki tanesi hariç bütün karyolalarda ikişer kişi yatıyor" diye ellerini uğusturarak beni karşılayan otelci. "İsterseniz bu iki yataktan birine sizi de yerleştireyim" dedi. Yataklardan birinde dazlak kafalı, şişman bir çeşep diğerinde de genç ve güzel bir kadın yatıyordu.

Pignolli, bir an için sustu. Sonra kontese dönerek sordu:

— Benim yerimde siz olsa idiniz ne yapardınız?

Kontes, kızardı bozardı, kekeleyerek:

— Mecburen, kadının yattığı yatağa yattım; dedi.

Pignolli, zafer kazanmış bir kumandan tavrıyla göğsünü gererek:

— İşte, gördünüz mü, ben de sizin gibi yaptım ve genç kadının yattığı yatağa girdim, dedi. Fakat bu, bana pahalıya mal oldu. Bir çam sakızı gibi başıma muşallat olan kadını ancak altı ayda def edebildim.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara No. 36 İstanbul

45

Sahibi:

Yazarlar: İ. İsmail, M. Z. Eren

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

HASSAS

Mektedir Müdürü çocukları her hafta bir araya toplayıp uzun uzun konuşmuştu. Bir aralık,

— "Biliyor musunuz," dedi. "Ben konuşurken saatlerinize bakmanız beni üzüyor. Ama saatlerinizi acaba hâlâ işliyor mu diye kulağınıza koymanız bana bayağı dokunuyor!"

AYIET ETMEK

Senelerden beri Doğu illerinde dolaşan bir Amerikalı alle ni-

hayet yurtlarına dönmüşlerdi. Bir çok şeyleri yadırgadılar. Bilhassa yeni yetişip gelen, orta mektep çağındaki kızların giyinişi pek tuhaflarına gitti. Zira Bu kızlar da aynı delikanlılar gibi keten spor pantolonlar ve bol yün kazaklar giyiyorlardı. Bir gün yolda eşit giyinmiş bir kızla bir delikanlıyı ibretle seyrettiler ve sonra yanlarındaki ahbaba sordular:

— "Hangisinin kız hangisinin erkek olduğunu nasıl anlıyorsunuz Allah aşkına?"

Ahbapları, "Son derece basit," diye cevap verdi. "Ağız kapalı olanı erkektir!"

HA GAYRET

Amerikadaki büyük tâbillerden biri genç bayilerini toplamıştı.

— "Müstakbel annelerin bileceği şeyler, diye bir kitap neşrediyoruz, çocuklar," dedi. "Kitabın revaç bulması işini artık size bırakıyorum!"

ASK İHTİRASTIR

LARRİ BU SEFER İYİ İSRAR EDİYORDU. JORJİNANIN GÖNLÜNÜ ALMAK İÇİN NE LÂZIMSA YAPIYORDU.

YİNE SİZE ÇİÇEK
GE TİRDİM MADAM
ŞANSINIZ VARMIS..
HERHALDE SİZİ ÇOK
SEVİYOR..

LARRİDEN.. NE KADAR DA İH-
TİMANLI YAZIYOR.. MUHAKKAK
ÇOK İYİ BİR İNSAN.. BENİ
BU KADAR ÇOK SEVEN BİR
BAŞKASINI BULAMAM..
NEYE ONUNLA EVLEN-
MİYDÜM SANKİ ?
BİR EVİM, ÇOCUKLA..
RİM OLUR..

32/1

JORJİNA BU ŞEKİLDEKİ HAYATA
TAHANMUL EDEMİYECEĞİM.. YA
EVET DE YA HAYIR.. KARM
OLMAK İSTER MİSİN?

EVET LARRİ
KARARINI VER-
DİM..

JORJİNA BENDE SANA
GELİYORDUM. ÇOKTANDIR SENİ
GÖREMEDİM. BİLSEN SENİ
NE ÖZLEDİM.

LARRİ..
NE İYİ
TESADÜF

JORJİNA
EVĐEN
ÇIKTI. YOL-
DA LARRİ-
YE RAŞT-
LADI.

MUZAFFER
LARRİ, JORJİNA-
YI KOLLARININ
ARASINA SIKIŞTIRDI.

NİHAİYET
BENİ SEVEBİL-
DİN Mİ?

EVET LARRİ..

SEKİZ GÜN
SONRA LARRİYLE JORJİNA
EVLENDİLER.

JORJİNA.. LARRİYİ
KOCALİĞA.. SEN LARRİ
JORJİNAYI KARLIĞA
KABUL EDİYORMU..
SUN.. BİRBİRİNE
EVLİLİĞİN SIKI BAĞ-
LARIYLA.....

EVET..

EVET.

210/1

BİNBİR ROMAN

TULEA'NIN İHTİMAMI SAYE-
SİNDE FRANK GÜNDEN
GÜNE İYİLEŞTİ. FAKAT
İYİLEŞMEZ BİR HÜZÜN
GÖKMÜŞTÜ. DELİKANLIYA..
AĞZINI BİÇAK AÇMIYORDU.

ÇOK ÜZÜLÜYORSUN
FRANK.. MEMLEKETİNİ
GÖRECEĞİN GELDİ.
LARRİYİ DÜŞÜNÜYORSUN..

HAYIR MEMLEKETİ
Mİ DÜŞÜNÜYORUM
LARRİYİ DE ZATEN
ARKADAŞLIKTAN
SILDIM..

32/2

BENİM YANIMDA
MES'UT OLMA.
DİĞİNİ GÖZLE-
RİNDEN OKU-
YORUM. BUNU
HİSSEDİYORUM.
SEN MES'UT
DEĞİLSİN..

SENİ HEP
SEVİYORUM
TULEA.. AMA
SEN ANLAMAK
İSTEMİYOR-
SUN..

FRANK SINIRLI ADIMLARLA
İKİ NUMARALI KARISINI BIRAK-
TI, UZAKLAŞTI.

YÜZÜ.. HAREKETLERİ..
SÖZLERİNİN AKSİNİ İS-
PAT ETMİYOR MU?
HAYATI BOYUNCA BENİM
GİBİ BİR KIZA BAĞ-
LANACAK İDMİT ET.
MEM ZATEN ADESTİ
YA.. KİMBİLİR NE İZ
TIRAP GEKİYOR..

NE DELİLİK.. BİR
BEYAZIN HAYATI
BOYUNCA BANA
BAĞLANACAKINA
İNANMAK.. AR-
TIK ONU KAYBET-
TİM.

TULEA FRANKIN
DÜŞÜRDÜĞÜ BİR FOTOĞRAFI GÖRDÜ.

BİR KADIN RESMİ..
NE GÜZEL KIZ..
BENDEN ÇOK GÜ-
ZEL.. DEMEK ONU
BENDEN ÇOK SE-
VİYORDU. DEMEK
BENDEN BUNU
SAKLIYORDU..

ARKASI VAR

210/2